

[Bindslev.]

og Fasthed i Ledelsen, dels Ønsket om at begrænse Statstilskuddet til Teatrets Drift, og hvem vil ikke umiddelbart tiltales af netop saadanne Ønsker? Det er jo netop disse Omstændigheder, der bevirker, at der er noget overordentlig bestikkende ved Forslaget, men for en nærmere Betragtning — saaledes er det i alt Fald gaaet mig — synes Forslaget alligevel behæftet med iøjnefaldende Mangler. Jeg sigter ikke hermed til Bestemmelsen om at lægge Teaterstyrelsen i Hænderne paa en enkelt Mand, som jo da forhaabentlig, saa længe han er Direktør, ogsaa skal have hele Magten. Jeg finder denne Tanke endda saare god. Med al Respekt for den højtærede Minister og for Ministeriets fortræffelige Embedsmænd tror jeg ikke, det er nogen heldig Ordning, der gør Teaterchefen i den Grad afhængig af Ministeriet, at han hemmes i sin Dispositionsret og Bevægelsesfrihed og endda fra sine undergivne kan være udsat for Appel til den ministerielle højere Instans, og det, som paa denne Maade vil kunne siges om Ministeriet, vil jo ogsaa med samme Ret kunne siges om Rigsdagen. Nej, Teaterchefen skal have den fulde Myndighed og det fulde Ansvar. Paa anden Vis tror jeg det overhovedet ikke muligt at skabe en forsvarlig Ledelse af det kongelige Teater. Det glæder mig at kunne mærke, at den højtærede Minister i Virkeligheden er naaet til den samme Erkendelse.

Man skal vel være forsigtig med at betragte det som en fastslaaet Kendsgerning — det har allerede været nævnt en Gang her i Dag —, hvad et herværende Blad mener, nemlig at det kongelige Teaters fremtidige Ledelse allerede praktisk talt er ordnet og kun venter paa Lovens Vedtagelse. Jeg synes, det kunde have været interessant at høre Ministerens Udtalelser herom fra Talerstolen, thi det kan jo ikke nægtes, at de Synspunkter er rigtige, at det for Behandlingen af dette Lovforslag er overordentlig væsentligt at vide, hvilke Planer Ministeren har med Hensyn til de Personer eller den Person, der er udset til fremtidig at skulle lede Teatret. Saafremt det skulde vise sig, at noget i den Retning, som har været nævnt

til Morgen — jeg vægrer mig indtil videre ved at tro, at det er rigtigt, men saafremt det skulde være rigtigt, at man tænker sig en Teaterchef bistaaet af Direktører for Skuespil og Opera, saa kan man jo ikke undlade at gøre sig visse Tanker med Hensyn til, hvorledes alle Ting vender tilbage paa en forunderlig Maade. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch omtalte baade Teatret og Kirken som Rudimenter, og netop Ordet Rudiment falder en i Tanken, naar der er Tale om Stillingen som Chef for det kongelige Teater. Der er jo noget i det foreliggende Lovforslag, som faar en til at tænke paa de Begivenheder, der for faa Aar siden førte til, at Stillingen som Teaterchef blev nedlagt, og jeg tror, man har Lov at sige, at i Virkeligheden er dette Lovforslag, hvad enten det nu fører til den ene eller den anden Ordning, en eklatant Oprejsning for den tidligere Teaterchef. Men, som sagt, der kan ikke være nogen Uenighed i Princippet om, at Teatrets Ledelse fremtidig bør være lagt i een Mands Haand for at sikre den faste Styrelse og Ledelse. Den Tvivl, som jeg har, angaar et andet Omraade, nemlig Lovforslagets Holdbarhed, og jeg kan udtrykke den ganske kort saaledes: jeg nærer den største Ængstelse for at knytte det kongelige Teaters Skæbne som Statsscene til det Grundlag for en Prøvetid, der er givet i dette Forslag. Hvad er det nemlig, man har gjort? Man har fundet et Tal, 750 000 Kr., som mere eller mindre bærer Tilfældighedens Præg, og saa har man sagt: Hvis det ikke lykkes den Mand, der bliver Leder af Dobbeltscenen, at klare Teatrets Drift med et aarligt Tilskud af 750 000 Kr., saa forsvinder det kongelige Teater som Statsscene, saa prisgives det, saa drives det over i den private Drifts Usikkerhed. Den højtærede Minister nævnte ganske vist i sin Forelæggelsestale tre Muligheder, som var til Stede, hvis det ikke gik med denne Prøvetid, men den højtærede Minister endte selv i den Betragtning, at man utvivlsomt vilde blive ført ud i den private Drift. Med den højtærede Formands Tilalelse vil jeg gerne citere, hvad den højtærede Minister sagde:

„Der vil frembyde sig en tredje Vej, den vil blive populær, og den vil rime-